

OB UMETNIKOV JUBILEJNI RAZSTAVI

Černigoj in patentirani «jaz»

Zanimivo bi bili sklepi, ki nam bi lahko obrazložili križanja in ujemane skupnih dosežkov tistih umetnikov, ki izhajajo iz intimnejše in pripovedniške razsežnosti lastnega «jaza», in onih, ki pravzaprav podprejo subjektivističen svet naprednejši prisotnosti v časovnem dogajanju.

Cepprav se nam zdi, da je kategorična delitev teh dveh izhodišnih stališč bržkone nemogoča, če obratno razvidimo, da iluzija te delitve lahko odlično vpliva na kritične spoprijeme z njunim likovnim odzvojem. Čeprav se nam zdi, da je kategorična delitev teh dveh izhodišnih stališč bržkone nemogoča, če obratno razvidimo, da iluzija te delitve lahko odlično vpliva na kritične spoprijeme z njunim likovnim odzvojem.

nastala tudi območja same umetniške zornice.

Naj mi bo zato dovoljeno, ob tem umetniškem prazniku, nekoliko zamisliti življenjsko in ustvarjalno kronološko podajanje, ki je bilo do sedaj, roko na srce, že toliko «premlato», močnejše v korist samozadovoljne in neokolične sprajšljivosti. Kar me danes zanima, je morda le delni, a vsaj zame, bistveni fenomen likovnega «dogajanja» pri Černigoju, in poskus kritične razčlenitve na bolj ali manj objektivne podlage storjenega.

Vprašanje je še v zraku: Černigojova «eklektična» metoda. Ena izmed glavnih značilnosti slovenskega slikarstva je se posebej grafika, od približno preteklih deset let pa do danes, sestoji v tem, da je subjektivistični svet posameznika filtriran: skozi kupo določenih simbolov sentimentalnega nakačaja. V stilizirani dekorativnosti prehaja tedaj ta likovna zmes posamezne zaključenosti in območje objektivnega. V tem postopku je objektivnega merilo kvalitete še vedno «dejavno», zajeto v smislu «tope harmonije». Tako se tista komponenta umetnosti, ki naj bi bila svež katalizator «dogajanja» in bolj kot potrditev ali končni sklep, bila raziskovanje ali v prenesenem pomenu «tveganje», razbini v pojem statične zaokroženosti in skonstruirane mitologije.

Seveda ne bi hotel v tem nekoliko drastičnem prikazu le nakazovati vprašanje o vitalni ustreznosti take metode, še manj pa da bi zaščitil med ostale likovne dosežke. To gotovost mi predstavlja sluzi kot primerjava za docela nasprotno napore v Černigojevi likovnosti. Od njenega začetka pa do danes je bila ta odprto zanikanje formule zavarovanega likovnega kotička in strah pred patentiranim «jazom».

Cepprav se Černigoj likovno poslužuje ribicev in bark, Boljuna in Barkovelj ter raznovrstne kraške utilitarne simbolike, je ta tematika vedno podzorna širšemu slikarskemu razumu, bry meta-fizičnih oblin in ideoloških labirintov in prav kot taka ustreza koronini dani resničnosti. Večkrat bi mi tudi očitali pomanjkljivost posluha za psihološko zvrst, a v istem hipu bi spreleteli enakovredni likovni kriteriji, psihologijo oblike kot take, strukturo in igrlo likovne dispozicije. Skoraj v vseh njegovih delih so tonske prvine razpete na solidnem ogrodju in tu, prav kot pri bauhausovcih, lahko razčlenimo emocionalni psihični čut od

prevladujočega didaktičnega. Černigojevo slikarstvo bi lahko imenovali slikarstvo «dokazovanja», brez misterijev in magij, kjer likovni napor stremi predvsem k ujemanju oblikovne in materialne obdelave s tehniko likovne izvedbe. Z urojenjo skrbjo za neumorno prisotnost v dnevnem dogajanju se Černigoj ne strinja s prehitro katalizacijsko lastnega opusa v arhiv mediteranske klasike. Verjetno ga prav ta nezadovoljnost prisili, da se slogovno «preobleče» in to dejstvo bi kar prehitro odpravilo, ko bi ga domnele le za spodrsljaj.

Če namreč popravskamo skorjo določene slogovno-časovne ustreznosti, to se pravi, če pogledamo za kulise privida Černigojeve «eklektike», ki danes velja za barikado, preko katere si ne upamo, bomo naleteli na zelo začetno in enotno strukturo oblikovnega upodabljanja, materialne obravnave, na določen «Einfühlung», ki je skupen vsem mogocim likovnim «kamufiranjem». Njegova lahkatna dekorativnost, prijetna površnost, groba in elegantna linearnost, skopa lirčnost, virtuoznost improvizacije in odkritost vrtov, to neprenehno iskranje nas pripelje do zaključka, da prav danes, v dobi nestatičnosti, ne moremo istovestiti dosežka take empirične delovne metode z le statičnim ustrežanjem materije s stilsko predpisovitostjo. Dojeli je treba še zaključen pomen teh slogovno neodvisnih prvin in se šele takrat povprašati po ristihi ali padcu posamezne stvaritve. Tedaj se prične obenem odlična komunikacija z likovnim predmetom, tu se porajajo kvalitativna merila in nazadnje teža perceptivnih znanov.

Ne mislim s povedanim zanikati pomena slogovnega pretresa, ki prav gotovo soppada v vrsto likovnih meril. Želel bi le previdno opozoriti na hipotetizirano važnost, ki je je do sedaj bila deležna za Černigojeva «eklektika»; prav tako naznaki na spogledljivost lahkatnega duha, ki v pravočrtnem iskanju «enotnega» spreleteli bistvene trenutke likovne resničnosti in amentene možnosti v določenem okolju.

Černigojeva «eklektika» je v zadnji konsekvenci obrambni položaj. Skrb za realizacijo samega sebe v pojmu «modernejša» človeka je v njem bolj kot kriterij estetskega neke vrste biološki «status». In komaj ta doseže v umetniku likovno potrditev, se prav v lastni zaključenosti storjenega dezavualizira in kiče po novem.

V slovensko likovnost je neizbrisno upeljal, se posebej s svojimi ustvaritvami, svojerstven «morski» čut in odmen kraške tipologije ne da bi oba posma skanaliziral skozi privide statičnih simbolov v zlati skafitli na roza oblaku. V neumorni ustrnost in tako morda brez globlje refleksije, je njegovo slikarstvo kljub večkratnemu slogovnemu krojenju po tujih merilih obdržalo pristni pečat primorskega držalca in odnosu do materialne in likovne obdelave.

«Eklektika» se je tako iztrgila v slogu in ne v krvi umetnine same. Zato se je v dolgoročnem stiku s Černigojevim delom težko otreli pomislekov nad neustreznost in držano spogledljivostjo domačega okolja. Prepriča, sem vendar, da bodo naslednje generacije, prav skozi bolj funkcionalen in manj efektiven pogled na Černigojeve dosežke znali vrednotiti prav tiste (in tudi emotivne) prvine, nad katerimi danes strni še vedno mit slogov in «ekspresije».

Černigojev pedagoški delež glede likovne izobrazbe, slovenske tržaške mladine je odličnega pomena. Z izrednim poslušom za vse novo, s smislom za svežo improvizacijo, s konstruktivno satiro srednjeevropske šole je znal razpeti dialog med pristnim in globokim doživljanjem mladega človeka ter vitalno konfrontacijo preteklih izkušnj. Njegova pedagoška metoda, bila skorajda diametralno postavljena nasproti tisti bauhausovi, iz katere je sam izhajal. Kajti kot pri vsakem pristnem umetniku je ustvarjalna narava prevladala nad katerokoli uniformirano izobrazno metodo. Prav vsakemu svojemu dijaku je znal predstaviti moderno likovnost kot integrirani življenjski pojem. Tako je tudi prispeval k uravnoteženosti odprtosti slovenske primorske mladine in jo skušal odvrnati od tradicionalnih reprodukcij in lastne zadostnosti. Inž. P.

TOREK, 26. NOVEMBRA 1968

gram za mladino - 19.13 R. Ricci in E. Magni - 20.15 Radijska priredba - 21.45 Simf. koncert.

II. PROGRAM

7.30, 8.30, 13.30, 14.30, 19.30 Poročila - 8.45 Orkester - 10.00 Rosini, 2. nad. - 10.17 Nove pesmi - 11.40 Pesmi desetletja - 13.00 Program z glasbeno - 13.35 Brez naslova - 14.05 Juke box - 16.00 Popdanski spored - 16.35 Glasba in ples - 17.35 Enotni razred - 18.20 Enciklopedija - 19.00 Ping pong - 20.00 Orient-Express - 21.10 Radijski oder.

III. PROGRAM

10.00 Schubert, Koncert št. 1 - 11.10 Mendelssohn, Simfonija št. 2 - 12.20 Čajkovski, Hrestač - 14.30 Smareglia, Istrska svatba - 16.30 Sodobni skladatelji - 17.35 Poulencova sonata - 18.30 Laha glasba - 18.45 Urbanistika v Italiji - 19.15 Koncert - 20.20 Banchierjeve skladbe.

FILODIFUZIJA

8.00 Operna glasba - 8.40 Mahler, Simf. št. 2 - 10.50 Simf. koncert - 13.20 Bach, Kvartet op. 8 - 13.30 M. Kelemen, variacije.

SLOVENIJA

6.00, 7.00, 13.00, 15.00, 19.30 Poročila - 7.25 Telesna vzgoja - 7.45

NACIONALNI PROGRAM

7.00, 8.00, 13.00, 15.00, 20.00 Poročila - 8.30 Povečke - 9.06 Zvočni trak - 10.35 Ura glasbe - 12.05 Kontrapunkt - 13.15 Adrianov klub - 14.45 Nove pesmi - 17.10 Pro-

KOPER

6.30, 7.30, 12.30, 14.00, 16.00, 19.15 Poročila - 7.10 Jutrnjana glasba - 10.15 Tržaške - 11.00 Otroški - 11.30 Danasnji pevci - 12.00 in 12.50 Glasba po željah - 14.10 Mladim poslušalcem - 14.30 Dva otoka zbor - 15.00 Opereta - 17.00 Tretja stran - 17.15 Poje M. Terzi - 17.40 Povečke - 18.00 in 19.30 Prenos RL - 19.00 Ivo Robić - 22.10 Orkester May.

KORČULA

6.30, 7.30, 12.30, 14.00, 16.00, 19.15 Poročila - 7.10 Jutrnjana glasba - 10.15 Tržaške - 11.00 Otroški - 11.30 Danasnji pevci - 12.00 in 12.50 Glasba po željah - 14.10 Mladim poslušalcem - 14.30 Dva otoka zbor - 15.00 Opereta - 17.00 Tretja stran - 17.15 Poje M. Terzi - 17.40 Povečke - 18.00 in 19.30 Prenos RL - 19.00 Ivo Robić - 22.10 Orkester May.

PRED JUTRIŠNJIM VEČEROM «NAŠA ŠČJEDNA U STAREH CAJT' H...»

Valentin Pižon in njegova doba

Skedensko pevsko društvo «Velesila» leta 1909

Ko sem začel pisati prosvetno zgodovino svoje rojstne vasi, da jo posredujem svojim rojakom ob stoletnici naše čitalnice, nisem vedel za teškočo, na katere sem pozneje naletel. Vsem Skedenjem je v spominu Valentin Pižon in kar mirne duše sem napisal, da je bil on prvi pevovodja «Velesile». Pa mi je prav njegova snaha rekla: «Pred Pižonom je bil pevovodja Čeko».

To je bilo zame novo, pa sem se povabil k Pižonu in ob mraku sem šel v Puče, kjer sta me gospa Žefi in njen mož Mirko prisrčno sprejela.

«No, gospa Žefi, kako je s predhodnikom vašega tasta, s tistim Čekom?» sem vprašal. Pa mi je gospa Žefi zatrdila, da je Ček, po poklicu kovač, moral vsekakor biti tudi pevovodja. V medtem spominu da ima tudi Ček kot pevovodja Bogyve, kje je se kakaka slika in če je še kdo živ, ki bi iz svojega spomina izprasil to podrobnost. Gospa Žefi je povedala, da je bil tudi Čeko sin žrste odlični tenorist v zboru «Velesile».

Gospa Žefi sem moral vsekakor potrditi, da je njena domneva točna, saj sem medtem dobil prepis poročila, ki ga je objavila «Edinost» 24. julija 1889. Iz tega določila zvezo, da je skedenjski zbor «najmočnejši in najboljši ne samo v okolici, ampak daleč na okrog. Sestavljen so ga pevci iz stare Čencurjeve šole in mlade moči. Zoperstavili so se pokusom magistrata, da bi zbor uničil. Po izgubi drugega učitelja, je kmalu sprejel vodstvo pesnik Pižon. Ustanovilo se je pevsko društvo «Velesila», kateremu su pravila že sestavljena in kakor upamo, bodo tudi kmalu potrjena. Ta objava v «Edinosti» dokazuje, da je trditve gospe Žefi pravilna. Le da je oni drug pevovodja pred Pižonom verjetno vodil pevski zbor, ki je deloval še pred formalno ustanovitvijo «Velesile». Ali je bil to Ček, se pa iz poročila «Edinosti» ne izve.

«Mož oče mi je večkrat pravil,» je povzel gospod Mirko, «da je začel učiti petje s svojim devetnajstim letom in da ga je na to nagovoril Josip Sancin-Nemec, ki je bil v Skednju vsekakor uglebna osebnost, saj je bil med domačimi najbolj izobražen in je v osemdesetih letih predsedoval pevskeemu zboru «Slovenska vila», kasneje pa je bil tik pred svojo prerano smrtjo tudi predsednik «Velesile».

«Odkod je vaša rodbina, ko nosite za Skedenj tako nenavaden priimek,» sem vprašal. «Odkod je naš rod in kdaj so Pižoni prišli v Skedenj, bi bilo treba šele raziskati,» pripoveduje gospod Mirko, ki se nadaljuje: «Naš prvi dom v Skednju je bil pod cerkvijo na tedanjih številki 61. Pri hiši se je reklo pri Bežajevih. Tu je imel moj ded Tomaž družino: kar šestnajstim otrokom je bil oče in rednik. Med njimi je bil tudi moj oče Valentin, rojen 12. februarja 1867, ki se je izučil za čevljarja.

«Ali se spominjate svojega očeta,» sem vprašal. «Da, da, da,» je odgovoril. «Moja mati je bila pri Barakovi. Tu smo ostali do 1915, ko smo prevzeli zasebno gostilno sredi vasi. Med vojno so vpoklicali tudi očeta. Najprej je služil vojsko v Radgoni, a nato je bil premeščen v Pulj, kjer sem služil vojsko tudi jaz. Očeta tudi tedaj ni zapustila njegova pevška želja: ustanovil je vojaški pevski zbor, ki je pel pri mašah v neki puljski cerkvi; pa tudi pri filmskih predstavah je v nekem kinu spremljal neme filme na klavirju.

Predolgi bi bil, če bi navajal še to in ono, sicer zanimivo anekdoto, ki mi jo je o svojem očetu pripovedoval Mirko. Zanimalo me je predvsem Pižonovo glasbeno delovanje v Skednju doma. Iz kronike prosvetnega društva «France Preser» na Kolonkovcu sem izvedel, da je Pižon že leta 1884 uglasbil himno pevskega društva «Slava». Zanimalo me je, kaj mi bo gospod Mirko povedal o svojem očetu kot glasbeniku.

«Naša «Velesila» je uživala povsod velik ugled,» pravi Mirko. «Mislim, da so muzikalni Skedenjci našli v mojem očetu, pravega pevovodjo. Vodil jih je od uspeha do uspeha. Ob proslavi petindvajsetletnice «Hajdrina» na Proseku, kjer je sodeloval nič manj kot 25 društev, je moral le «Velesila» ponavljati svojo pesem. «Velesila» pa je nastopila tudi v Vipavi, v Kanalu in po Istri.

«Pevski zbor, ki so ga Skedenjci sestavili za proslavo stoletnice Čitalnice, poje pesmi, ki so nastale v Skednju in na Kolonkovcu,» sem vprašal. «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

To je bilo zame povsem novo, pa sem radoveden vprašal: «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

«Mož oče je učil petje tudi na Kolonkovcu v pevskem društvu «Slava»,» sem vprašal. «Da,» je odgovoril. «Kaj, od ustanovitve «Slave» 1892,» sem dopolnil pripovedovalca.

Mirko pa je nadaljeval: «Na Kolonkovcu so imeli mojega očeta radi in je bil kar z mnogimi v kumstvu: z Nardini, z Miklavci, z Pregarji in še drugimi. In ko so pri Sv. Mariji Magdaleni spodnji ustanovili Obrtniško društvo, ki je pri Sv. Ani odprlo svojo gostilno, so odobrtniki rekli mojemu očetu: «Kume, kar ti prevzemimo gostilno. Pri Sv. Ani so ostali le do sredi leta 1903. Nato smo se vrnili v Skedenj in se naselili v tej hiši tu v Puče, ki jo je oče takrat kupil.

Tri leta je ostal kar doma, ob dan koncerta in pri izidu natečaja imen avtorjev. Vsekakor pa je gotovo, da je bil najaktivnejši skladatelj pri teh natečajih prav Pižon.

DRAGO PAHOR

(Nadaljevanje na 5. strani)

Minjam, da je odhajal v Milje za barko preko zaliva iz našega portiča v Salinah. Pa tudi Franc Fabris od Sv. Ane je prihajal k nam, da ga je moj oče učil klavirja. Potem pa je oče leta 1906 zopet prevzel gostilno, takrat pa od Obrtniškega dru-

štva v Skednju. Društvena gostilna je bila pri Barakovi. Tu smo ostali do 1915, ko smo prevzeli zasebno gostilno sredi vasi. Med vojno so vpoklicali tudi očeta. Najprej je služil vojsko v Radgoni, a nato je bil premeščen v Pulj, kjer sem služil vojsko tudi jaz. Očeta tudi tedaj ni zapustila njegova pevška želja: ustanovil je vojaški pevski zbor, ki je pel pri mašah v neki puljski cerkvi; pa tudi pri filmskih predstavah je v nekem kinu spremljal neme filme na klavirju.

Predolgi bi bil, če bi navajal še to in ono, sicer zanimivo anekdoto, ki mi jo je o svojem očetu pripovedoval Mirko. Zanimalo me je predvsem Pižonovo glasbeno delovanje v Skednju doma. Iz kronike prosvetnega društva «France Preser» na Kolonkovcu sem izvedel, da je Pižon že leta 1884 uglasbil himno pevskega društva «Slava». Zanimalo me je, kaj mi bo gospod Mirko povedal o svojem očetu kot glasbeniku.

«Naša «Velesila» je uživala povsod velik ugled,» pravi Mirko. «Mislim, da so muzikalni Skedenjci našli v mojem očetu, pravega pevovodjo. Vodil jih je od uspeha do uspeha. Ob proslavi petindvajsetletnice «Hajdrina» na Proseku, kjer je sodeloval nič manj kot 25 društev, je moral le «Velesila» ponavljati svojo pesem. «Velesila» pa je nastopila tudi v Vipavi, v Kanalu in po Istri.

«Pevski zbor, ki so ga Skedenjci sestavili za proslavo stoletnice Čitalnice, poje pesmi, ki so nastale v Skednju in na Kolonkovcu,» sem vprašal. «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

To je bilo zame povsem novo, pa sem radoveden vprašal: «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

«Mož oče je učil petje tudi na Kolonkovcu v pevskem društvu «Slava»,» sem vprašal. «Da,» je odgovoril. «Kaj, od ustanovitve «Slave» 1892,» sem dopolnil pripovedovalca.

Mirko pa je nadaljeval: «Na Kolonkovcu so imeli mojega očeta radi in je bil kar z mnogimi v kumstvu: z Nardini, z Miklavci, z Pregarji in še drugimi. In ko so pri Sv. Mariji Magdaleni spodnji ustanovili Obrtniško društvo, ki je pri Sv. Ani odprlo svojo gostilno, so odobrtniki rekli mojemu očetu: «Kume, kar ti prevzemimo gostilno. Pri Sv. Ani so ostali le do sredi leta 1903. Nato smo se vrnili v Skedenj in se naselili v tej hiši tu v Puče, ki jo je oče takrat kupil.

Tri leta je ostal kar doma, ob dan koncerta in pri izidu natečaja imen avtorjev. Vsekakor pa je gotovo, da je bil najaktivnejši skladatelj pri teh natečajih prav Pižon.

DRAGO PAHOR

(Nadaljevanje na 5. strani)

Minjam, da je odhajal v Milje za barko preko zaliva iz našega portiča v Salinah. Pa tudi Franc Fabris od Sv. Ane je prihajal k nam, da ga je moj oče učil klavirja. Potem pa je oče leta 1906 zopet prevzel gostilno, takrat pa od Obrtniškega dru-

štva v Skednju. Društvena gostilna je bila pri Barakovi. Tu smo ostali do 1915, ko smo prevzeli zasebno gostilno sredi vasi. Med vojno so vpoklicali tudi očeta. Najprej je služil vojsko v Radgoni, a nato je bil premeščen v Pulj, kjer sem služil vojsko tudi jaz. Očeta tudi tedaj ni zapustila njegova pevška želja: ustanovil je vojaški pevski zbor, ki je pel pri mašah v neki puljski cerkvi; pa tudi pri filmskih predstavah je v nekem kinu spremljal neme filme na klavirju.

Predolgi bi bil, če bi navajal še to in ono, sicer zanimivo anekdoto, ki mi jo je o svojem očetu pripovedoval Mirko. Zanimalo me je predvsem Pižonovo glasbeno delovanje v Skednju doma. Iz kronike prosvetnega društva «France Preser» na Kolonkovcu sem izvedel, da je Pižon že leta 1884 uglasbil himno pevskega društva «Slava». Zanimalo me je, kaj mi bo gospod Mirko povedal o svojem očetu kot glasbeniku.

«Naša «Velesila» je uživala povsod velik ugled,» pravi Mirko. «Mislim, da so muzikalni Skedenjci našli v mojem očetu, pravega pevovodjo. Vodil jih je od uspeha do uspeha. Ob proslavi petindvajsetletnice «Hajdrina» na Proseku, kjer je sodeloval nič manj kot 25 društev, je moral le «Velesila» ponavljati svojo pesem. «Velesila» pa je nastopila tudi v Vipavi, v Kanalu in po Istri.

«Pevski zbor, ki so ga Skedenjci sestavili za proslavo stoletnice Čitalnice, poje pesmi, ki so nastale v Skednju in na Kolonkovcu,» sem vprašal. «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

To je bilo zame povsem novo, pa sem radoveden vprašal: «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

«Mož oče je učil petje tudi na Kolonkovcu v pevskem društvu «Slava»,» sem vprašal. «Da,» je odgovoril. «Kaj, od ustanovitve «Slave» 1892,» sem dopolnil pripovedovalca.

Mirko pa je nadaljeval: «Na Kolonkovcu so imeli mojega očeta radi in je bil kar z mnogimi v kumstvu: z Nardini, z Miklavci, z Pregarji in še drugimi. In ko so pri Sv. Mariji Magdaleni spodnji ustanovili Obrtniško društvo, ki je pri Sv. Ani odprlo svojo gostilno, so odobrtniki rekli mojemu očetu: «Kume, kar ti prevzemimo gostilno. Pri Sv. Ani so ostali le do sredi leta 1903. Nato smo se vrnili v Skedenj in se naselili v tej hiši tu v Puče, ki jo je oče takrat kupil.

Tri leta je ostal kar doma, ob dan koncerta in pri izidu natečaja imen avtorjev. Vsekakor pa je gotovo, da je bil najaktivnejši skladatelj pri teh natečajih prav Pižon.

DRAGO PAHOR

(Nadaljevanje na 5. strani)

Minjam, da je odhajal v Milje za barko preko zaliva iz našega portiča v Salinah. Pa tudi Franc Fabris od Sv. Ane je prihajal k nam, da ga je moj oče učil klavirja. Potem pa je oče leta 1906 zopet prevzel gostilno, takrat pa od Obrtniškega dru-

štva v Skednju. Društvena gostilna je bila pri Barakovi. Tu smo ostali do 1915, ko smo prevzeli zasebno gostilno sredi vasi. Med vojno so vpoklicali tudi očeta. Najprej je služil vojsko v Radgoni, a nato je bil premeščen v Pulj, kjer sem služil vojsko tudi jaz. Očeta tudi tedaj ni zapustila njegova pevška želja: ustanovil je vojaški pevski zbor, ki je pel pri mašah v neki puljski cerkvi; pa tudi pri filmskih predstavah je v nekem kinu spremljal neme filme na klavirju.

Predolgi bi bil, če bi navajal še to in ono, sicer zanimivo anekdoto, ki mi jo je o svojem očetu pripovedoval Mirko. Zanimalo me je predvsem Pižonovo glasbeno delovanje v Skednju doma. Iz kronike prosvetnega društva «France Preser» na Kolonkovcu sem izvedel, da je Pižon že leta 1884 uglasbil himno pevskega društva «Slava». Zanimalo me je, kaj mi bo gospod Mirko povedal o svojem očetu kot glasbeniku.

«Naša «Velesila» je uživala povsod velik ugled,» pravi Mirko. «Mislim, da so muzikalni Skedenjci našli v mojem očetu, pravega pevovodjo. Vodil jih je od uspeha do uspeha. Ob proslavi petindvajsetletnice «Hajdrina» na Proseku, kjer je sodeloval nič manj kot 25 društev, je moral le «Velesila» ponavljati svojo pesem. «Velesila» pa je nastopila tudi v Vipavi, v Kanalu in po Istri.

«Pevski zbor, ki so ga Skedenjci sestavili za proslavo stoletnice Čitalnice, poje pesmi, ki so nastale v Skednju in na Kolonkovcu,» sem vprašal. «V katero vas v Miljskih hribih pa je hodil vaš oče?» «Ne bi znal povedati,» je odgovoril Mirko Pižon, «le tega se spomnim, da je bil v Rocol in spominjam se, da sem ga po končani večerni šoli, ki sem jo obiskoval v mestu, večkrat čakal na koncu Ulice Rossetti, da zva slika potem skupaj z hribom domov. Pa tudi v Miljske hribe je hodil poučevati petje.

Dr. Vladimir Orel

Gradišča na Frasu

VI.

Nadalje beremo v članku S. Rutarja z naslovom «Gradišča pri Sv. Luciji-Tolmin» v «Izvestjih muzejskega društva za Kranjsko», letnik IV. leto 1894, je izkopavanja opravil muzej v Gorici. Ekipo je vodil prof. Rutar s sodelovanjem dr. Marchesettija in prof. Szombathyja. Prof. Rutar pravi, da je bil dr. Marchesetti mnenja, da so začeli umrle v Beneški Sloveniji pokopavati okoli 600 pred n. št. Ti so bili baje ilirski razvaline, novoli «Miršiče». Izkopanin je bilo mnogo, in sicer takšne vrste kot smo že navedli. Neki arheolog je nabral 2000 fibul (spon). O gradišču Zagracje je dr. Marchesetti napisal tole: «Gradišče Zagracje je v primerjavi z volčegrajskim dobro ohranjeno, ampak je mnogo manjše. V obsegu nima več kot 370 m in leži poleg istoimenega naselja na hribu srednje višine in ima samo eno obzidje od vzhodne strani, višine do 4 m in široko od 10–15 m medtem ko je bil prvoten zid širok 1,50 m. Vredil je zemlja obdelana, toda v stoletjih so morale nastati neke spremembe, ker so tam stanovali ljudje v rimski in poznejši dobi. O tem nam pričajo razvaline srednjeveškega gradišča in drugih poslopj. Črepanje iz predzgodovinske dobe so pomešane z drugimi iz poznejših časov. V nekem vinogradu v Zagracju so našli pred kratkim (Marchesettijevo delo je izšlo leta 1903) drobce loncev in nekaj predzgodovinskih vretenc. Na nasprotni strani proti Gorjanskemu na njih so našli skupine z rimskih predalnih grobov, od katerih je dr. Marchesetti odprl tri z ostanki mrličev.»

Ta opis gradišča je pomemben, ker ni razen ogleda na kraju samem, drugače kot ta ugotovitev raziskovalne ekipe pred okoli sto leti. Ekipa, ki je raziskovala, je delovala pred letom 1903, ko je Marchesetti objavil svojo knjigo. Starejši vaščani, ki bi kaj vedeli o tem, so že davno pomrli. Kar so povedali svojim potomcem, ki so danes še živi, je malo, toda dovolj, da smo zvedeli za preselitev vaščanov v gradišča v nove domove v Zagracju in tudi da je bila nekoč na gradišču cerkev ter da je obstajalo tudi pokopališče. Ljeto Žigon iz Zagracje pove, kar mu je pripovedoval njegov pokopni oče. Na «Britiku» (tako imenujejo vaščani vrh gradišča) je cerkev. Malo nižje so stanovali kmetje. Kakih šest jih je bilo. Poleg cerkvice, za kak meter niže, so vidna tla pokopališča. Taka je bila podoba pred približno 90 ali 100 leti. Memi, da gradu ni bilo, ker mu tega oče ni omenil. Vprašanje je, iz kakšnega materiala so bile hiše. Opaziti je ostanke odpadle

malte. Morda je od cerkvice ali hiše. Ni verjetno, da so bile hiše zidane. Njegov oče in njegovi predniki so imeli tu zemljišča, pašnike in gozd pred našim nasipom in to se sedaj posedujejo. Ne ve povedati, kdaj so njegovi predniki zgradili hišo v Zagracju, kjer biva danes. Tudi drugi domačini imajo svojo zemljo tod. Ko se

